

Reinkarnace a požadavek rovnosti · Předzrodny výhled na nadcházející život

Reinkarnační pozadí současného volání po rovnosti

[...] Všichni, kteří dokážou nahlížet do poměrů duchovního světa, dokážou tedy sledovat člověka zpětně do jeho předchozích vtělení, objeví většinu v současnosti žijících lidí v počáteční době po narození Krista až do 8. a 9. století. To všechno jsou ovšem průměrné poměry; doba mezi dvěma vtěleními může být zrovna tak kratší nebo delší.

Se skutečností, o níž jsem se právě zmínil, souvisí jiná skutečnost, která v naší době zvláště nabyla na významu. Je to skutečnost, že právě v naší současnosti žijí nezvykle radikální myslitelé volající po rovnosti. Není to nic jiného než do materiální oblasti přenesený požadavek rovnosti, žijící v prvních křesťanských staletích, který zněl: rovnost před Bohem a rovnost před světskou mocí.

Mnozí z těch, kdo v prvních křesťanských staletích tento požadavek rovnosti formulovali a kdo tenkrát s tímto nesplněným požadavkem prošli branou smrti, kdo si tedy veškerou touhu po rovnosti před Bohem a světskou mocí ve své duši odnesli do duchovního světa, jsou právě teď znovu vtělení, a samozřejmě, že si opět přinášejí svůj postoj k těmto požadavkům, tentokrát ovšem v proměněné formě, odpovídající dnešnímu materialistickému světonázoru. Tito lidé, nyní znovu vtělení, tak přehlížíjí materialistické zabarvení, jež tento požadavek získal v naší době. Není právné, jestliže se někdo domnívá nebo tvrdí, že dnešní smysl pro svobodu pochází z křesťanství.

Uskutečnění požadavku rovnosti před Bohem a světskou mocí v dnešním požadavku rovnosti ve všech pozemských poměrech lze přivést na správnou kolej jedině poznáním pravé

souvislosti, jak nám ho umožňuje theosofický světonázor. Kdo však tuto pravou souvislost pozná a zároveň vezme v úvahu materialistický světonázor, ovládající dnes lidi, ten snadno pochopí, že požadavek rovnosti v podobě, v jaké ho formulují současní radikální myslitelé, je něco, co se zcela přirozeně muselo jednou objevit. Stejně tak je ale pravdou, že od nynějška se z materialismu lidé musí zase pozvedat ke spiritualismu. Teprve pak může opět nastat ozdravení sociálních poměrů. Na to neexistuje žádný jiný lék než samotná duchovní věda.

Tato otázka se podrobněji probírá v čísle 30, 32 a 34 časopisu „Lucifer-Gnosis“. Je tam ukázáno, že všechny ostatní prostředky, ať už je jakkoli vysoko postavená strana vychvaluje jako řešení sociální otázky, trpí diletantismem, protože dnešní lidé zkrátka nic nevědí o vyšších světech. Kdyby se dnešní sociální myslitelé nechali jen maličko inspirovat theosofií, pak by teprve našli účinné prostředky, jak se s touto otázkou vypořádat.

Pravdou je, že lidstvo muselo ze spirituální minulosti sestoupit do materialismu, ale je také pravdou, že opět musí vystoupit ke spiritualitě. Teprve z tohoto spirituálního světonázoru vzejde to, co bude zdrojem harmonie, míru a lásky. I zde tak bude theosofie opět v tom nejeminentnějším smyslu praktická.

[... Dále R. Steiner podává výklad posunu jarního hodu Slunce jednotlivými znameními zverokruhu, který s sebou nese postupnou proměnu poměrů na Zemi. Průchod jedním znamením trvá asi 2200 let; takto jsme prošli Blíženci, Býkem, Beranem. Během jednoho období se člověk rodí jako muž a jako žena.]

Vstup do pozemského života

Tolik lze tedy říci o době nacházející se mezi dvěma vtěleními. Tato doba však záleží ještě na leccčems jiném, nejen na člověku

samotném. Může například nastat případ, že určitá individualita je právě z hlediska poměrů na Zemi v určitém okamžiku způsobilá k tomu, aby splnila určitý úkol. V tomto případě ji vyšší mocnosti samozřejmě mohou vtáhnout do vtělení dříve, než uplyne obvyklá doba; přivedou ji na Zemi, protože je zkrátka celým svým založením způsobilá k tomu, aby splnila určité poslání. Sem patří zejména velcí vůdcové lidstva. V průběhu celého lidského života se to ovšem vyrovná a později následuje o to delší život v devachanu.

Další věcí, kterou je ještě třeba říci, je ta, že existuje jakýsi protějšek k prožitku, o němž jsem řekl, že se dostaví bezprostředně po smrti, kdy se člověk ohlíží za svým uplynulým životem, jako by pohlížel na tablo. Tímto protějškem je jakýsi výhled na příští pozemský život.

Ještě jednou si připomeňme, jak v okamžiku smrti nastává ono ohlédnutí. Víte, že éterné tělo má dva hlavní úkoly, jednak podněcovat všechny životní funkce fyzického těla, to znamená trvale chránit substanci fyzického těla před rozkladem a řídit výstavbu této substance; kromě toho však éterné tělo tvoří sídlo paměti. Jakmile éterné tělo v okamžiku smrti opustí fyzické tělo, je tím zbaveno prvního z obou úkolů, a v tomtéž okamžiku vystoupí do popředí zvláště silně druhá vlastnost, totiž paměť, uchovávací všechno, co člověk v uplynulém životě prožil. A to je právě ono životní tablo. V tuto chvíli tedy lidská bytost sestává jen z éterného těla, astrálního těla a Já.

Při vstupu do nového vtělení je to takto: Já sestupuje z duchovního světa, se všemi do té doby získanými nepomíjivými extrakty jak éterné, tak astrální povahy. Nejprve přirozeně koncentruje do podoby svého nového astrálního těla všechny astrální kvality, které odpovídají jeho dosavadnímu vývoji, a teprve potom stejným způsobem éterné kvality. To všechno se odehrává v prvních dnech po početí, a teprve od osmnáctého do dvacátého dne poté pracuje nové éterné tělo samostatně na vývoji fyzického zárodku člověka; do té doby provádí éterné

tělo matky to, co později musí obstarávat éterné tělo [dítěte]. Teprve v tomto osmnáctém až dvacátém dni po početí se individualita, která se tu chce vtělit a která do té doby své Já obalovala novým astrálním a éterným tělem, abych tak řekl, ujímá fyzického těla, vytvářeného do té doby matkou.*

Výhled na nadcházející život a úděs z něj

Ve chvíli, než dojde k tomuto ujmoutí se fyzického těla, tedy lidská bytost sestává z právě týchž bytostných článků jako v okamžiku smrti; v tom druhém případě ze sebe fyzické tělo právě shodila, v prvním případě ho ještě nepřijala. Z toho snadno pochopíte, že v okamžiku, kdy člověk vstupuje do svého nového fyzického těla, nastává něco podobného jako ve chvíli, kdy toto tělo odkládá. V tu chvíli prožívá něco na způsob výhledu na svůj nadcházející život, tak jako v okamžiku smrti prožíval ohlédnutí za uplynulým životem. Tento výhled však člověk zapomene, protože konstituce jeho fyzického těla zatím není způsobilá k tomu, aby si ho uchovala v paměti.

V tuto chvíli může člověk vidět: takové budou rodinné poměry, takové budou územní, místní a osudové poměry, do kterých se narodím. A tu se někdy stává, že když se člověk v tuto chvíli výhledu dozví, že ho čeká něco zlého, vyděsí se, vyleká se z nadcházejícího života, a že se pak éterné tělo řádně nespojí s fyzickým tělem, nechce do něj vstoupit. Následky takového úděsu - to znamená vzepření se éterného těla, které poté náležitě nevstoupí do těla fyzického - se pak v životě projeví ve formě choromyslnosti. Duchovně zřící člověk potom může vidět, jak takovému člověku éterné tělo vyčnívá nad fyzickou hlavu. A v důsledku tohoto nezačlenění éterného těla zaostává mozek ve svém vývoji, protože éterné tělo na mozkou řádně nepracuje. Mnohé případy dnešní choromyslnosti

* Blíže viz Max Hoffmeister: *Záhady početí. Nadsmyslová příprava inkarnace*, Fabula 2010. (Pozn. edit.)

jsou způsobeny takto.

A že je dnešní doba neobyčejně příznivá pro případy tohoto druhu, je snadno pochopitelné, uvážíme-li, že většina dnes znovu vtělených lidí prožila svou minulou inkarnaci zhruba v 9. až 11. století po Kristu. Provede-li se ovšem určitý druh fyzické léčby, lze éterné tělo ovlivnit tak, aby se pozvolna vsunulo do fyzického těla, a tím je možné situaci zlepšit. Může to ale udělat jen člověk, který je schopen poznat duchovní příčinu skutečnosti a správným způsobem potom zasáhnout.

[... V další části přednášky hovoří R. Steiner nejprve o čtyřech bytostných člancích a rozdělení orgánových soustav podle toho, který z těchto článků příslušnou soustavu buduje. Posléze přechází k jednotlivým vtělením Země: Saturn, Slunce, Měsíc, Země, Jupiter, Venuše a Vulkán. Jednotlivé bytostné články člověka vznikly v jednotlivých vtěleních Země; fyzické tělo je nejstarší a nej dokonalejší.]

R. Steiner, přednáška pro členy Theosofické společnosti z 23. června 1907 v Kasselu, in: Menschheitsentwicklung und Christus-Erkenn- nis, GA 100, str. 95nn; poznámky posluchačů.

Rudolf Steiner

GA 100